

ΟΡΟΙ ΕΓΓΡΑΦΗΣ

Έν τῇ πρωτεύουσῃ γρ. 50
Έν ταῖς επαρχίαις . 60
Έν τῇ ξένῃ φραγ. χρ. 15
Έξάμηνος κατ' ἀναλογίαν.

Η ΒΟΣΠΟΡΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Αἱ συνδρομαὶ προπληρώνονται ἐπὶ ἀποδείξει φερόμεν τὴν σφραγίδα τοῦ φύλλου καὶ τὴν ὑπογραφήν τοῦ ἐτέρου τῶν Διευθυντῶν

Πληρωμαὶ καὶ αἰτήσεις ἀπ' εὐθείας πρὸς τὴν Διεύθυνσιν.

Ὁ κρατὸν τὸ πρῶτον φέλλον λογίζεται συνδρομητὴς.

Διευθύνται: ΚΟΡΝΗΛΙΑ Δ. ΠΡΕΒΕΖΙΣΤΟΥ ΚΑΙ ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ Τ. ΤΑΒΑΝΙΩΤΗΣ

Ὁδὸ ταύτοισι τὰς Λάρσας ταῖς Μοναῖς συγκαταμνήσ, ἤδιστα συνδράν.· ἑδρ. Ἡρ. Μαιν. στ 673-5

ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΙΣ ΚΑΙ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΟΤΗΣ

Διάφοροι τῶ ἐγκλήματι ἐδόθησαν ὅρισμοί καὶ πολλοὶ ἐπ' αὐτοῦ ἐξηγήθησαν σοφαὶ θεωρίαι, ὧν νῦνος σαφῶς ἦμιν ἀπέπτυξεν ἑν ἡγουμένους τύχαισιν ἢ αΨυχιατρικὴ Ἐπιθεώρησις». Εἶτε ὅμως ἀταβισμὸν κατὰ Lombroso εἶτε παρασιτισμὸν Max Nordau ὀνομάσωμεν τοῦτο, εἶτε κοινωρικὸν παθολογικόν, φαινόμενον κατ' ἄλλους, τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι τὸ ἐγκλημα εἶνε πράξις ὅλης ἀντικειμένη εἰς τὸ καθόλου συμφέρον τῆς ζωῆς, τιμῆς, περιουσίας τοῦ καθ' οὗ αὕτη γίνεται, εἶνε ἀποτέλεσμα, οὕτως τὰ αἷτια δέον κατὰ τὸ μέλλον ἢ ἤττον νὰ γνωρίζωμεν, ἵνα δυνάμεθα νὰ κρίνωμεν, ἂν ἡ ἐκπαίδευσις δύναιτο νὰ περιστείλῃ ἢ ἐπαυξήσῃ αὐτό, διότι τὸ ἐπαυξητικὸν ἢ περισταλικὸν τοῦτο μέσον ἐπὶ τῶναίτιων κυρίως δέον νὰ ἐπιδράσῃ. Αἰτίας τοῦ ἐγκλήματος πλείστας δύναιται τις ν' ἀνεύρῃ, (ἂν καὶ, ὡς ἐγὼ νομίζω, μάλλον ἀφορμαὶ εἶσιν αὐταί, τοῦ κυρίου αἰτίου τῆ φύτει τοῦ ἐγκληματοῦντος ἐγκειμένου), εἰς ὧν ἀρκουμέθα ἀναφέροντες τὰ οὐσιωδέστερας ὑπὸ τοῦ von Liszt θεωρουμένης, τὴν σφοδρότητα τοῦ ἀπηνούς περὶ ὑπάσεως ἀγώνος (οἰκονομικὴ κατὰστασις), τὴν ἀνέλιπτον ἀνάπτυξιν τῆς ὄλης ἡμῶν ἐπιμιξίας, ἧτις διὰ τῆς πολλαπλασιασμοῦ τῶν σημείων τῆς ἐπαφῆς καὶ τοῦ ἀνταγωνισμοῦ δημιουργεῖ νέα ἀντρέψιμα θέλητρα καὶ εὐκαιρίας πρὸς διάπραξιν τοῦ ἐγκλήματος, ἧτις ἐπαυξάνει τὰς ἀνάγκας χωρὶς ἐν τῷ αὐτῷ μέτρῳ νὰ παρέχῃ καὶ τὰ μέσα πρὸς πληρωσιν αὐτῶν, ἧτις καταναλασκὴ τὴν δυνάμιν τῶννῶρων, τοῦθ' ὅπερ ὄλιαν χαρακτηριστικῶς ἐδηλοῦται κατὰ συνέπειαν ἐν τῇ νευρασθενείᾳ, τὴν ἐπιταθεῖσαν κατὰ

χρῶσιν τοῦ ἄνονευματος, τὴν δάσειν τῶν ὀρθοσκειτικῶν καὶ ἠθικῶν ἀνταγωνιστικῶν παραστάσεων, ἰδίως παρ' ἐκείνοις τοῖς κύλοις οἵτινες συνεισφέρουσιν τὴν μεγαλειτέραν ἀναλογίαν εἰς τὸ ἐγκλημα, διάσεισιν, καθ' ἧς δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ἐπέλθῃ ἀνταγωνισμὸς διὰ τῆς ἐπιδράσεως τοῦ Σχολείου, διότι τοῦτο προσπεκθεῖ μόνον νὰ διευρύνῃ τὸν τῶν τῶν μαθητῶν, ἐν ᾧ ἂρ' ἐτέρου ὀλιγοῦσι τῆς ἰσχυροποιήσεως τοῦ χαρακτῆρος. Κατὰ τῶν αἰτίων λοιπὸν τούτων καὶ τῶν ὁμοίων δύναιται περιστατικῶς ἢ ἐπαυξητικῶς νὰ ἐπιδράσῃ ἡ ἐκπαίδευσις; Ἄλλὰ τί ἐννοοῦμεν λέγοντες ἐκπαίδευσιν; Ἴσως ἐν τῇ ἀσυμφωνίᾳ τῆς ἐρμηνείας τοῦ ὅρου «ἐκπαίδευσις» εἰσίσταται τὸ αἷτιον ἢ διχογνωμία τῶν συζητητῶν πάντοτε περὶ τῆς ἐπιδράσεως τῆς ἐκπαιδεύσεως ἐπὶ τὴν ἐγκληματικότητα. Οἱ πολλοὶ συγχέουσι τὴν ἐννοίαν τῆς ἐκπαιδεύσεως πρὸς τὴν τῆς μόρφωσης, ἐν ᾧ ἡ πρώτη εἶνε κληδὸς ἢ μάλλον εἰπεῖν θεραπευτικὴς θελήτρας. Ἡ πρώτη ἀφορρὴ τὸν νοῦν, ἢ δευτέρα τὴν καρδίαν, ὡς ἔλεγεν ὁ σοφὸς Κοραῆς «ἄλλο νοῦς καὶ ἄλλο καρδίαν». Ἡ μὲν ἐκπαίδευσις ἀσκοεῖ τὴν ἀπέστησιν γνώσεων διὰ τοῦ μνημονικῶ, ἐκτενῶσεως καὶ γραφῆς, ἡ δὲ μόρφωσις ἐπιζητεῖ τὴν διὰ τῆς καταλλήλου ἀγωγῆς, τοῦ καλοῦ παραδείγματος καὶ τῶν ἐκ τῆς ἐκπαιδεύσεως ποικίλων γνώσεων διάπλασιν τῆς ψυχῆς, τῆς καρδίας, τοῦ ἠθους, τὴν διευρύνωσιν τέλος τοῦ χαρακτῆρος, ἧτις, ὡς ἄνωτέρω εἶπεν ἡμῖν ὁ παικνολόγος von Liszt, δὲν ἐπιτυγχάνεται ἐν τῷ σχολείῳ. Λοιπὸν ἐν τῷ προκειμένῳ ζητήματι ἐκπαιδεύσιν λέγοντες, δέον ὡς καὶ ἐκ τοῦ δελτίου τῆς αΨυχιατρικῆς συνάγεται, νὰ ἐννοώμεν τὴν ἀπόκτη-

σιν γνώσεων, ἀναγνώσεως, γραφῆς καὶ ἐπιστημονικῶν ἐπι θεωριῶν. Καὶ ἤδη προβάλλεται ἡμῖν τὸ ἐρώτημα: Ἐπιτύχουσιν ἢ περιτέλλουσι τὴν ἐγκληματικότητα τὰ γράμματα, αἱ ἐπιστημονικαὶ ἀκόμη θεωρίαι;

III

Ἐπιθέσατε ἤδη ὅτι ἀνὰ τις τεσσαράκοντα ἔτην καὶ γυνὴ τεσσαράκοντα ἑτῶν νυμφεύονται, ἀμφότεροι μὲν ἐκ καταχρῖστων ποικίλων περὶ τὰ οἰνοπνεύματα κλπ. τὸ δὲ ἐκ τοῦ ἀπηνού: περὶ ὑπάρξεως ἀγῶνος ἐξηνητημένοι ἐν τῇ ζωικῇ αὐτῶν δυνάμει. Τὸ τέκνον, ὅπερ ἐκ τοῦ γάμου τούτου προέρχεται, ἐσόμενον εἰς τὴν ζωὴν, θὰ φέρῃ βεβαίως, ὡς μάτραν κληρονομικὴν ἐκ τῶν γονέων αὐτοῦ, ἐξησθενημένην δυνάμιν καρτερίας ἀναγκείας εἰς τὸν βιωτικὸν ἀγῶνα, ὡς ἂν ἐλαττωματικὴν φέρουσιν τὰ σπέρματα χρονίων ψυχικῶν ἀσθενειῶν, θὰ ὑπολείπεται δὲ τῶν τέκνων γονέων ὑγιῶς ἐχόντων σωματικῶς τε καὶ πνευματικῶς. Ἐπιθέσατε ἐπὶ πλέον, ὅτι αἱ γονεὶς αὐτοῦ ἀποθηνήσκουσι πρόωγος, ὅτι τὸ τέκνον ἐστεργόμενον πάσης ἐπαγρυπνήσεως καὶ ἀντιλήψεως, εἰς ἐκείνῳ δὲ καὶ μόνον ἐγκαταλελειμμένον, αὐξάνεται ἐν πνευματικῇ, ἠθικῇ καὶ σωματικῇ παραμειλήσει Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἡ ἀθλιότης αὐτοῦ, ἢ τε σωματικῇ καὶ ἢ φυσιολογικῇ, ἐπιτείνεται ἀπὸ ἑτοῦς εἰς ἑτος, ἀπέναντι ἐκείνων, ἅτινα ἀντρέφουσιν ἐπιμελῶς καὶ ηὔξηθησαν ἐν ὑγείᾳ περιβάλλοντι, ἐν ᾧ ἡδύνατο δι' εἰδικῆς ἀμέσου ἐκπαιδεύσεως νὰ μείνῃ στάσιμος εἰς τινὰ βαθμὸν σχετικῶς κατώτερον. Ἐπιθέσατε τέλος ὅτι τὸ τοιοῦτον τέκνον εἰσέρχεται εἰς τὸ σχολεῖον, μαθηθεῖ γράμματα, ἐκπαιδεύεται διὰ τῆς αὐτῆς ἀκριβῶς μεθόδου, δι' ἧς καὶ οἱ ὑγιεῖς αὐτοῦ συμμαθηταί, ἀποκτῶν γνώσεις μαθηθεῖ ἀνάγνωσιν, γραφὴν κτλ. . . Ἐν μὲν λέξει πλουτικῆς τὸ γνωστικὸν τῆς ψυχῆς αὐτοῦ μέτρος, ὡς ἐκ τῆς ἐλαχίστης ποτὲ καταβαλλομένης μερίμνης πρὸς διάγνωσιν τῶν ψυχικῶν αὐτοῦ ἀσθενειῶν, ὀξείων ἢ χρονίων, τῶν ἠθικῶν ἐλαττωμάτων, τὰ ὅποια ἐνστάτως καὶ κληρονομικῶς φέρει, πρὸς θεραπείαν ἐπομένως καὶ ἀπαλλαγὴν εἰ μὴ ριζικὴν τοῦλάχιστον ἐπισχετικῆν, πρὸς διάπλασιν τέλος τοῦ χαρακτῆρος; αἰετοῦ.

Τίς δύναιτο ποτὲ ν' ἀμφισβῆσθῃ ὅτι τὸ ἀθλιον τοῦτο τοῦ κοινωνικοῦ καὶ βιολογικοῦ περιβάλλοντος

τὸς δημιουργητικ, παρ ὅλης τὰς κηθείσας γνώσεις καὶ ἀνωτέρας ἐκείνη τιαύτας, ἐν δεδομένη στιγμή ἢ ἐγκληματῶσ, ἂρ' οὐ εἶνε ἤδη ἐκφυλον, μὲ ἀμὲν ὕτητα τοῦ νευρικοῦ συστήματος μέρους ἀνισοθῆσαι; καὶ ἀνίσκον πλέον ν' ἀντιστῆ εἰς τὰς παρορνήσεις ἢ ὀρεξῆς αὐτοῦ; Καὶ ἐπομένως πῶς εἶνε δυνατόν εἰς ἐγέφραλον ἀνατομικῶς τε καὶ φυσιολογικῶς παραμεμορρωμένον περιστατικῶς; ἢ ἐπισχετικῶς νὰ ἐπιδράσῃσιν αἱ ἐκ τοῦ σχολείου τῆς ἀναγνώσεως καὶ ἐν γένει τῆς ἐκπαιδεύσεως γνώσεως; Ἐξ ἑαντα: μάλιστα δυνάμεθα εἰπεῖν, ὅτι μάλλον ἐπιτύχεται ἔσται ἡ ἐπίδρασις αὐτῶν, καθίστασῶν τὸ πνεῦμα τοῦ ἐγκληματῆρος ἐφευετικώτερον, ἐπιτεθειώτερον, πολυμηχανώτερον.

Ὁ καθὴρ Χ... μὲ ἀπείρην γνώσεων ἐπιστημονικῶν, μὴ δυναμένος ν' ἀντιστῆ εἰς τὴν ἀκατάσχετον τοῦ χαρτοπατακτεῖν παρόρμησιν, ὀδηγεῖ τὴν θυγατέρα τοῦ εἰς οἶκον ἀνοχῆς. Ἐνα περισθῆ τὰ πρὸς κορεσμὸν τοῦ πάθους κέρματα.

IV

Ἄρα ἐν πονηρᾷ καὶ ἐγκληματικῇ φύσει ἐκπαιδεύσεως ἀφορρῶσα τὸν νοῦν καὶ μόνον, οὐ μόνον περιστατικῆ δὲν δύναιτο νὰ ἴηαι, ἀλλὰ μάλλον ἐπαυξητικῆ; τοῦθ' ὅπερ δηλοεῖ σποδόν τι λόγιον ἀφύσις πονηρᾶ καὶ γράμματα, διπλοτον ὁμοιάζει μάχαιρην. Ἐπισχετικῆ τῆς ἐγκληματικότητος ἐν τῇ ἀνωτέρῳ περιπτώσει δύναται νὰ ἦ ἡ ἐκπαιδευσις, μόνον ἔταν ἅμα τῇ ἐξ ἀπαλῶν ὀνόγου εἰσόδῳ τοῦ μικροῦ τέκνου εἰς τὸ Σχολεῖον διαγνωσθῆσι τὰ ψυχικὰ αὐτοῦ ἐκ φύσεως καὶ κληρονομικότητος ἐλαττώματα καὶ καταλλήλως μετὰ κόπου πολλοῦ πολεμηθῆσθαι, διότι ἀφύσιν πονηρὰν μεταβαλεῖν οὐ βέδδον.

Ἐπιθέσατε ἤδη νέον φύσεως ἀγαθῆς, ἀνευστιγμάτων κληρονομικῶν, ἐντυχόντα ὅμως ἐνεκὸν ἀντιξῶν τῆς τύχης περιστάσεων εἰς κοινωνίαν ἐρθευμένην, ἠθικῶς τε καὶ κοινωνικῶς πάσχουσαν, καὶ ὡς ἐκ τῆς τιαύτης κοινωνικῆς ἀθλιότητος περιπέκτοντα εἰς ἐγκλημα. Ἰδοῦ ἐγκληματίας παραχθῆεις ὑπὸ μόνου τοῦ κοινωνικοῦ περιβάλλοντος, ἀνευ ἀνατομικῶν καὶ ψυχοφυσιολογικῶν παρορνήσεων. Δολορρονεῖ ἐπὶ παραδειγματι διὰ λόγους φιλοτιμίας κ. τ. λ., εἰς ἐκδικήσεως τέλος, ἀλλὰ δὲν μένει ἀναλοθῆτος καὶ ἀπαθῆς ὡς ὁ πρῶτος

τος πρό τῆς πράξεώς του ταύτης. Αισθάνεται, πάσχει, κλαίει ἴσως διὰ τὸ διάβημά του τοῦτο (καὶ δι' αὐτὸ πιθανὸν νὰ κατέχη κατώτερον ἐν τῇ διαβαθμίσει τοῦ ἐκφυλισμοῦ βαθμὸν), ἀλλ' ὅμως εἶνε ἐγκληματίας ὡς ἐκεῖνος, ἀλλ' ἐγκληματίας κατὰ πολὺ διαφέρων. Δύναται τις ν' ἀρνηθῆ ὅτι ἐπισχετικὴν καὶ μόνον θὰ ἔχη ἐπ' αὐτοῦ ἐπίδοξιν ἢ ἐκπαίδευσιν;

Διὰ ταῦτα κατ' ἀρχὴν φρονούμεν ὅτι ἡ ἐπίδοξιν τῆς ἐκπαίδευσιν ἐπὶ τὴν ἐγκληματικότητα ἡρτῆται πρό πάντων ἐκ τῆς φύσεως τοῦ ἀτόμου, ἐκαιξάνουσα ἢ περιστέλλουσα αὐτήν, καὶ ἀναλῶδως τοῦ εἶδους αὐτῆς. Ὁμολογοῦμεν δὴλον ὅτι σὺν τῷ Πλουτάρχῳ ὅτι ἡ τελειότης τῆς ἀγωγῆς ἀπαιτεῖ πρωτίστως φύσιν, εἴτε δε ἴσως καὶ μάθησιν.

Γεώργ. Νικολάου
τελειόφοιτος τῆς Ἰατρικῆς

ΚΡΙΝΑ !

Τὰ κρίνα σου τὰ δλόλευκα,
τὰ κρίνα τὰ εὐώδη,
ς' τοῦ παραθύρου τάβαλα
τὴν πλάκα τὴν δροσώδη.

Κρύο νερὸ τὰ ράντισαι
γιὰ νὰ δροσοβολήσουν,
ὡς τὸ πρωὶ μὴ μαραθοῦν,
τὰ μῦρά τους πρὶν χύσουν . . .

*Ἀχ, λέγουν πῶς τὰ λούλουδα
τὴν νύκτα μᾶς ναρκώνουν
καὶ τῆς καρδιᾶς μας τοὺς παλμοὺς
ὡς τὴν αὐγὴ παγάνουν . . .

Θεὲ μου, τί εὐτύχημα
νὰ νεκρωθῶ μ' ἐκεῖνα !
τί θάνατος γλυκύτατος,
ἀν μὲ φονεύσουν κρίνα ! . . .

*Ἀν τῆς καρδιᾶς οἱ παλμοὶ
μαζῆ μ' αὐτὰ σιγήσουν,
μαζῆ μ' αὐτὰ ς' τὸν οὐρανὸν
λευκοὶ θὰ ξανανθίσουν . . .

Σπυρ. Χριστοφίδης.

Ἰούνιος 1904

Η ΜΕΛΟΜΑΝΙΑ

Ὁ χρόνος περέρχεται, ὁ δὲ ἄνθρωπος ἀλλάσσει ἔξεις καὶ ιδέας κτλ πᾶσαν στιγμὴν.

*Ἴδωμεν ἄρα κατὰ πόσον ὁ ἄνθρωπος εἶνε φιλόμουσος. Βῖνε βέβαιον ὅτι οἱοὶ δὲν ἔχομεν, οὔτε δυνάμεθα νὰ ἔχωμεν, τὰς αὐτὰς προτιμήσεις. Ἐκαστος ἀκαλόγως τῆς ἀνατροπῆς καὶ τῶν συνθηκῶν τοῦ βίου του ἔχει ἔξεις καὶ πεποιθήσεις, αἵτινες εἰς ἄλλους φαίνονται παρὰδοξοὶ ἢ χυδαῖαι. Ἐνωθὼ π. χ. ὅτι ὁ τυχαῖος ἀχοῦρος δὲν δύναται νὰ καμῆ σύγκρισιν μετὰ τοῦ Βετχόβεν καὶ τοῦ εὐτυχῆς συναδέλφου του, ὅστις ἔχει τὴν θουμαστὴν ἱκανότητα τοῦ νὰ ἀἰρῆ ἐπ' ὤμων βάρους 300 χιλιογράμμων. Αἱ περὶ μουσικῆς ιδέαι του εἶνε περιωρισμέναι. Ἐν τούτοις ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δὲν εἶνε ξένος πρὸς τὴν μουσικὴν. Καὶ ἀγνοεῖ μὲν τοὺς πολυχρόμους ρυθμοὺς τοῦ νεωτέρου μελῆς, γνωρίζει ὅμως νὰ ῥημίξῃ τὰς βασιεῖας κινήσεις του πρὸς τοὺς μινωτοῦνους ἤχους. Γνωρίζει δὴλ. ὅτι διὰ νὰ χυρῶσῃ ἔχει ἀνάγκην τῆς μουσικῆς... τῆς γνωστῆς του μουσικῆς. Οἱ μεγάλοι συνθέται τῆς Εὐρώπης τὸν ἀφίνουν ἀπαθῆ Ἰψίμωνος αἰσθῆς, χρεμετίζουσα τὰ περιπαθίστερα μέρη τοῦ Τριβατορε, οὐδὲν προσὸν ἐκτίς τῆς ἀμφιστεως καὶ τῆς σωματικῆς καλλονῆς ἔχει δι' αὐτόν. Ὡστε ὁ χυμάτης αὐτὸς δὲν εἶναι τὸσον νεῖδός ὅσον νομίζετε, ἐπειδὴ ἐκτιμᾷ τὴν καλλονὴν. Ἐὰν δὲ ἡ μουσικὴ εἶνε ἡ γλώσσα τῆς ψυχῆς καὶ εἰάν ἡ ποιητικὴ εὐαισθησία εἶνε τὸ ἀντίθετον τῆς παχυλῆς πεζότητος, ὁ ἀχοῦρος ἔπρεπε νὰ θῆαι ἀναίσθητος πρὸς πᾶσαν καλλονὴν.

*Ἡμέραν τινα εἶχομεν διοργανώσῃ ἐξοχικὴν ἐκδρομὴν μετὰ τινων φίλων μου. Κατὰ τὴν δὲ ἀλλεμ-μα, ὅπερ ἐπέβαλεν ἡ ἐπικεκλιμένη ἀρχὴ παιδείας τίνος, ἀπεσπᾶσθη ἐκ τοῦ ὁμίλου ὅπως κάμω ἕνα περίπατον. Εἰς μέρος σὺνδενδρον καὶ ἀπόκεντρον ἀπὴντισα καθήμενος ὀκλαδῶν τρεῖς ἀγαθοὺς ἀνθρώπους καὶ σιωπηλῶς ἀκροαμένους τοῦ ἄσματος τῶν πτηνῶν. Ἀπέναντι τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων ἐξείτεινετο πανόραμα θαλας ἐμπνευσείας. Οἱ ἄνθρωποι μου ἀπήλασαν τὴν ἀφιελή φυσικὴν μουσικὴν μοῦρὰν τῆς ἐνοργάνου, ἥτις συγκεχυμένως ἐφθαε ἐμὲ μὲχρις αὐτῶν.

Τίς ἐξ ἡμῶν ἦτο ὁ φιλόμουσος; Ἄγνοῶ. Γνωρίζω μόνον ὅτι τὸ ἄσμα τῶν πτηνῶν εἶνε ὠραῖον δι' ὅλον τὸν κόσμον, ἐν ᾧ ἡ κατὰ τότους μουσικὴ ἀπαιτεῖ ἰδιαίτεραν προδιάθεσιν πρὸς ἐκτίμωσιν αὐτῆς. Εἰς τοῦτο μᾶς ἐρχεται ἐπίκουρος αὐτῆ ἡ ἱστορία. Εἰς πᾶσαν ἐποχὴν ὁ κόσμος ἐσφύριζε καὶ ἐποδοκροτοῖε τὰ ἀριστουργήματα τῆς μουσικῆς τέχνης. Ὁ Φιδέλιου τοῦ Βετχόβεν, ὁ Μερσιτοφελῆς τοῦ Βοίλου, ἡ Κάρμεν τοῦ Βιζῆ καὶ τὰ μελοδράματα τοῦ Βάγνερ, ἅτινα τοσῶτον ἐπέδρασαν ἐπὶ τῆς μουσικῆς τῆς σήμερον, ἐγένοντο δεκτὰ μετὰ φρικωδῶν συργῶν. Ὅταν ὁ Βετχόβεν συνέλαβε τὸ σχέδιον τῆς Ἡρωικῆς συμφωνίας του, διακρηπὶς κριτικὸς τῆς ἐποχῆς τὸν συνεβούλευσε νὰ λαβῆ ὡς ὑποπρομῶν τὰς συμφωνίας τοῦ Ἐβερλ, συνθέτου τελείως λησμονημένου τὴν σήμερον. Δὲν δυνάμεθα ἄρα νὰ κατακρίνωμεν ὡς βρούσους τοὺς τερπομένους εἰς τὴν ἀγνωστον ἡμῶν μουσικῶν. Το ὄργανον τοῦ δρόμου, ὁ ταμπουράς, ὁ ζουρνά; ἢ τὸ πιάνο εἶνε θουροβοιὰ ἔργακα τέρποντα, συγκαίνουτα, ἢ ἀποτροπιάζοντα τὰ διάφορα ἄσμα. Φίλος μὲ ὅτις μοι διηγητὸ ποτε ὅτι εἴτυχε νὰ ἀκούσῃ ἐν τινὶ οἰκίᾳ μυρολογίστραν ἠπειρωτιδα ὀδουρομένην παρὰ τὸ φέρετρον προσφιλεῶς νεκροῦ. Σὲ βεβαιῶ, μοι εἶπεν, ὅτι τὸ νεκρικὸν ἐμβαστήριον τοῦ Βετχόβεν εἶνε μὴδὲν ἐνώπιον τοῦ μυρολογίου ἐκείνου, ὅπερ ἀπηχεῖ εἰστέτι εἰς τὰ ὠτὰ μου ὡς ἡ ὠραιότερα μουσικὴ, ἦν ἠκουσά ποτε; Ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος κύριος, ἄνθρωπος τοῦ κόσμου, ἐπιστήμων, ἀδελφός καλλιτέχνου λίαν γνωστοῦ, σχετιζόμενος τὸν καλὸν κόσμον, εἶνε μακρὰν τοῦ νὰ χαρακτηρηθῆ ὡς χωριάτης. Συμβαίνει μὲ τὴν μουσικὴν ὅτι καὶ ἐπὶ τὰ γράμματα. Ἀποδίδει τις εἰς αὐτὴν σημασίαν ἀνάλογον τῶν μετ' αὐτῆς σχέσεων του. Ὁ μικρὸς μαθητὴς ἀκούει ἀφηρημένως τὸν διδάσκαλον του ἐξαίροντα τὰς καλλονὰς τῆς φιλολογικῆς γλώσσης. Ὁ Δημοσθένης, ὁ Θουκυδίδης καὶ ὁ Πλάτων διδάσκονται εἰς κωφούς, ὅπως καὶ τὸ μελοδράμα ἐκτελετὰ ἐνώπιον ἀδιαφῶν πρὸς αὐτὸ ὄψων.

*Ἐπαναλαμβάνω ὅτι οὐδῶως δικαιοῦμεθα ὅπως λογίζωμεν ὡς ἀμούσους τοὺς ἀναίσθητους πρὸς τὴν μουσικὴν. Οἱ ἀρχαῖοι, οἱ γονεῖς οὗτοι τοῦ ὠραίου, εἶχον μουσικὴν, ἥτις θὰ ἐτάρασε τὰ νεῦρα τῶν μελομανῶν τῆς σήμερον. Καὶ ὅμως οὐδεὶς δύναται

νὰ κατηγορήσῃ αὐτοὺς ὡς ἀμοιρῶσαντας καλαιοθησίας καὶ μάλιστα ἐν λάβῃ ὑπ' ὄψιν ὅτι οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι ἐδίδασκον τοὺς μεταγενεστέρους τὴν θεοποίησιν τῆς μουσικῆς.

*Ἐκαστος λαὸς ἔχει τὴν μουσικὴν του, πανταχοῦ δὲ ἡ μουσικὴ ἀποτελεῖ μέρος ἀναπόσπαστον τῆς λατρείας. Ἐν τούτοις ὁ κινεζὸς χασμάται ἐν τῷ μελοδράματι, ὁ δὲ εὐρωπαϊκῶν συμμομένων περιφρονεῖ τὴν ἀνατολικὴν μουσικὴν. Ἡ Ἐκκλησιαστικὴ μουσικὴ δέον νὰ ἔχη τὰ θέλγητρά της μολαταῦτα οἱ πλείττοι τὴν ἀκούομεν μετὰ τινος στενοχωρίας. Πλουσίς τις τῶν μογγολικῶν χωρῶν, εἰς τιμὴν τοῦ ὁποίου ἐδόθη συνουσία ἐν τινὶ εὐρωπαϊκῇ πρωτευούσῃ, ἐρωτηθεὶς ποῖον ἐκ τῶν ἐκτελεσθέντων τεμαχίων τῷ ἦρεσε περισσώτερον, —εἰρήσθω δὲ ὅτι ἀπαντα ἠκροσῆθη κατασκευτικῶς χασμάμενος—εἰξήρασε τὴν προτιμῆσιν του διὰ τοὺς ἀσυναρτήτους ἤχους τοῦ χροδισμοῦ τῶν ὀργάνων, ὅστις προηγεῖται πάσης ἐκτελέσεως.

(Ἐπταὶ τὸ τέλος)

Ἠγύδιος

ΕΧΟΡΤΑΣΑ ΑΠΟ ΨΕΥΤΙΚΗ ΑΓΑΠΗ

Ἐχόρτασα ἀπὸ ψεύτικη ἀγάπη !
ἐχόρτασα ἀπὸ ψεύτικα φιλιά !
δὲν θέλω πειὰ ἀπ' τὰ δικά σου χεῖλινα
μὰ λέξι, τὴν ἐλάχιστη μιλιὰ !

Ἐχόρτασα μὲ ὄρκους καὶ ἐλπίδες
ποῦ μοῦ ἐδώρισες μὲ ἔρωτα κρυφά,
βαρβήθικα τὴν ψεύτικὴ σου ἀγάπη,
δὲν θέλω πειὰ παραμικρὴ μιλιὰ !

Τὰ ἄστρα εἶναι μιστῆρές μου !
ἐσὼν συναντάμεθα μόνάχοι 'στὸ γιαιλό !..
τὸ κῦμ' αὐτὸ δὲν εἴχουμε 'στὸ πλάϊ
ποῦ ξάπλωνε τὸν ἄσπρο του ἀφρό;

Μὰ δὲν θυμᾶσαι, ἀπιστὴ προδότρα,
ποῦ μ' ἔλεγες, κυτᾶζοντας τὸ κύμα,
πῶς δὲν τὴν ἀγάπη σουσὲ μένα
θὰ δώσης ! πῶς θὰ γείνης θύμα;

Λησιμόνες λοιπόν τὰ πάντα ! . .
καὶ ψεύτικα μ' ὀρκίζεσαι καὶ πάλι
πῶς μ' ἀγαπᾷς καλλίτερον ἀπὸ τ' ἄστρα
καὶ πῶς ὅσον κόσμο δὲν ὑπάρχει ἄλλη!

Μὰ ἐγὼ ἐχόρτασα ἀπὸ ψεύτικη ἀγάπη
ἐχόρτασα ἀπὸ ψεύτικα φιλιά.
Δὲν θέλω πειὰ ἀπ' τὰ δικὰ σου χεῖρα
μὰ λέξι, τὴν ἐλάχιστην μιλιὰ !

Θεόδ. Κυπριατός.

ΕΚ ΤΗΣ ΞΕΝΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ

ΔΤΟ ΓΤΝΑΙΚΕΣ

(Συνέχεια ἐκ ἀριθ. 12)

VIII

Ἐγὼ τὸ βλέμμα τοῦ ὄμοι ἐπέκθητο ἐπὶ
τοῦ φίλου τοῦ μὲ εἶδος τὴν τρεπερὸν θαυμασμοῦ.
Εἰς τὸν ὀρίζοντα, ἡ θάλασσα εἶχε προσλάβει χρώ-
μα λευκοῦν ζωηρότατον, σχεδὸν βαθύ, πλὴν ἔχων
ὀμίχλης ἐξέλιπεν ὁ ὀφθαλμὸς, θὰ ἤδυνάτο νὰ με-
τρήσῃ τὰ ἐπὶ τῶν πετρωδῶν πικρῶν τοῦ Ἰμα-
τοῦ διεσπαρμένα λιθάρια. Ἡ Ἄλικη εἰκόνησε τὴν
κεφαλὴν μὲ σκεπτικὸν ὄφρα.

— Δὲν σὰς φαίνεται παράδοξον νὰ ἦσθε ἐδῶ ;
Ἐμε, μὴ φαίνεται ὡς νὰ ζῶ ἐν ὄνειρῳ. Σεῖς δέ ;
— Καὶ ἐγὼ ἐπίσης . .

Φωνὴ τῆς ἀγρίας ἠκούσθη.
— Ὁ κ. Βιτρώ, νομίζω, καὶ ὁ κ. Φρενέλ δὲν
εἶνε οὕτως ;

Ἦτο ὁ Λουκιανὸς Γεράρ, ὁ νέος, τὸν ὁποῖον
ταῖς εἶχον παρουσιάσει εἰς τὸ ξενοδοχεῖον.

— Δὲν πρέπει νὰ μένητε ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως
κατὰ τὴν ὄραν ταύτην πλησιάζει μεσημβρία . .
Ἔναι λίαν ἀσύνετον, διὰ τὴν δεσποινίδα μάλιστα.

Τὸ γόητρον διεσπάσθη. « Ἦ ἀνακατέυεται αὐ-
τός ; » ἐπέφθη ὁ Δανιὴλ ρίπτων βλέμμα δξύχο-
λον ἐπὶ τοῦ νέου τούτου συντρόφου.

— Δέληθε ἀπ' ἐδῶ, κύριε Φρενέλ ὁ δρόμος
εἶνε πολὺ καλλίτερος . . Δεσποινίς, ἐπιτρέψατέ
μοὶ νὰ σὰς προσφέρω τὴν χεῖρα διὰ νὰ πηδήσητε
αὐτὴν τὴν πέτραν . .

Ὁ Δανιὴλ ἐβάδιζεν ὀπιθεὶν λαθεῖν ἀφῆκε ἔχ-
θρικὸν ὄφρα.

— Πρέπει νὰ ἦναι εἰκοσιπέντε ἕως εἰκοσι ἔξ ἐ-
τῶν εἰς αὐτὴν τὴν ἡλικίαν εἶναι κίνεῖς ἀνή-
τος . . Αὐτοὶ αἱ τρόποι τοῦ νὰ θέλῃ νὰ μὰς δι-
ευθύνῃ μὲ ἐρεθίζου . .

Ἀφῆκε ἡ Ἄλικη ἔστη μετὰ κινήματος ἐκπλη-
ξως. Κατέσκατο τὸν ἀδελφὸν αὐτῆς τῷ ἐδείκνυε
τὰ μακρὰ λευκὰ ἄνθη, ἅτινα εἶχον ἰδεῖν πρὸ ὀλίγου.

— Ἡξέυρεις, φαίνεται ὅτι εἶναι ἀφοδεῖλον.
— Μὰ καί, εἶπεν ὁ Γεράρ, δὲν τὸ ἤξέυρατε ; . .

Ἐνθυμίσατε τοὺς στίχους τῆς Ἀπαρδόσεως τῶν
Αἰώνων ;

Δροσερὸν τὶ ἄρωμα ἐξήρχετο τῶν συστάδων
τῶν ἀφοδεῖλων. Αἱ αὖραι τῆς νυκτὸς ἐπέπλεον
ἐπὶ τοῦ Γαλαξῆ ! . .

— Καυχημάτις ! ἐπέφθη ὁ Δανιὴλ.

Τὰ Μέγαρα Πλατεῖα τὴν πλήρησ θορόβου, πλῆ-
θους καὶ ἤλου, μαλακοὶ πῆλοι πλανώμενοι ἀναμέ-
σου τῶν φεσίων, στολὰ ἀπὸ ἐριούχον μὲ τετράγωνα
διαγώνωζόμενα πρὸς κεντημένα περιστήσια, πο-
δήλατα διελεύοντα ἀνακείων τῶν προβάτων καὶ
τῶν πηγῶν. Ὅλη ἡ συνοδεία τοῦ Τσάδ εἶχεν ἔλθει
ἐξ Ἀθηνῶν, ὅπως εἶδη τὰ Μεγαρίδας χορευούσας
τὸν πατριπαράδοτον αὐτῶν πασχάλιον χορόν.

Πρὸ ἀγροτικῆς τραπέζης ἐπὶ χωλῶν σκαμνίων
καθήμενοι ὁ Φρενέλ καὶ ἡ Ἄλικη μετὰ τοῦ Δανιὴλ
καὶ τοῦ Γεράρ, ὅστις εἶχεν ἀποφασίσαι νὰ γείνη ὁ
Μέντωρ τῶν, ἐτελείωνον τὸ πρόγευμά των. Ὁ τε-
λευταῖος οὗτος τοὺς εἶχε μυθεῖ εἰς πολλὰ ἐγγύ-
ρια γαστρονομικὰ θελήγητρα, τὰ Λουκούμια, τὸ
γαλατομπούρεκο, τὸ ρεσιανάτο.

— Πού λοιπόν εἶναι ὁ Γεώργιος; ἠρώτησε μετὰ
μῖαν στιγμὴν ἡ Ἄλικη. Οὗτος εἶχεν ἐξαφανισθῆ
πρὸς στιγμὴν, ἵνα πληρώσῃ τὸν ξενοδόχον, γέ-
ροντα ἐνδεδυμένον τὴν ἐγγύμιον στολήν, τὸ ἀτί-
μιμον τοῦ προγεύματος, μῖαν δραχμὴν καὶ εἰκοσι-
πεντε λεπτά, ποσὸν, ὃ ἡ λιτότης ἐξέπληξε τὸν
Φρενέλ.

Περίξ αὐτῶν αἱ τράπεζαι ἐξεκένουοντο, τὸ πλῆ-
θος συνωθετο πρὸς τὸ μέσον τῆς πλατείας χωρίου
κοινοτρόφου καὶ ἀκαθάρτου, ἔνθα ἀφικνούοντο
αἱ γυναῖκες καὶ αἱ νεάνιδες, φέρουσαι τὰς πολυ-
τελεστέραις τῶν ἐνδυμασιῶν των, μακρὰς οὐσίας

ἐσθῆτας μὲ περιεκομμένον στηθόδεσμον, περιδέ-
ραξαι ἐκ φλωρίων, ἐπροσθέλλας καὶ ἐπιτραχήλια
κεντημένα, πέπλους ζωηρῶν χρωμάτων, ἐρυθρούς,
ροδινοῦς, πρασίνους ἢ πορτοκαλόχρους, στενω-
δους περιβαλλοῦσας καὶ ἐξαιρούσας τὰ μελαγχροα πρό-
σωπα, τῆς μαύρους ὀφθαλμοῦς καὶ τοὺς λευκοῦς
ὀδόντας τῶν μεγαρίδων καλλιῶν.

— Οἱ χεροὶ θ' ἀρχίσουν, εἶπεν ὁ Γεράρδος ἐκα-
νερχόμενος. Αἱ γυναῖκες συνέχονται ὀλίγα, ἐδῶ,
ὀλίγοι ἐκεῖ . . Ἄς προχωρήσωμεν ἐκείθεν, δεξιὰ
νομίζω ὅτι θὰ ἴδωμεν καλλίτερον . .

Αἱ γυναῖκες συννημέναι εἰς ὄμιλους ἐκ δεκα-
πέντε ἢ εἰκοσι καὶ ἀλλήλοκρατούμεναι ἀπὸ τοῦ
καρποῦ τῆς χειρὸς, ἐσηματίουν τὴν ἄλυσιν ὄ-
λαι ἰμοῦ ἐπροχώρου, ὠπισθοχώρου, ἐταλαντεύ-
οντο ἐπὶ ἐν βήμα, ἔδουσαι ἐν ἀγνώστῳ τινὶ ρυθμῷ
μελωδίας ἀρίστους καὶ βοκάλειας. ἐξ αὐτῶν δὲ
τῶν ρυθμικῶν ταλαντεύσεων, ἐκ τοῦ συνόλου τού-
του τῶν κινήσεων, παραδόξως τις ἁρμονία ἀνεδί-
δατο. Ἐκ καλλίων ἦσαν ἀταρτιμέναι, ὁ Δα-
νιὴλ θὰ ὠμολόγει ὅτι αἱ χορφοὶ τοῦ Σοφοκλέους
ἢ αἱ Ἰκέτιδες τοῦ Εὐριπίδου, ἔχει ἄλλω. θὰ εἰ-
χόμενον κκωθεὶν τῆς Ἀκροπόλεως ἐπὶ τῶν βαθ-
μῶν τοῦ θεάτρου τοῦ Διονύσου.

Αὐτὸ ὁ ὀφθαλμολογὸς, νεαῖος, ὁ ὁποῖος ἐχορο-
πήλα κρατῶν μανθάλιον, κ'θ' ὄν χρόνον ἔπερι-
εἶθε ὄλαδὸν κύμα, καθήκεινον τὸν συνώμιον,
ἠγχερὰ τὰς χεῖρας, πλαταγίζοντες, ὀπνεθύμιζε
τοῦς πολεμιστὰς τοῦ Ὀμήρου χορευόντας τὸν πυρ-
ρίχιον χορόν . .

Ὅλα αὐτὰ τὰ κλασικὰ ἐνθῆμι ἐξασπνίζον τὸν
κακέρμορον Δανιὴλ, τοῦ ὁποῖου τὸ βλέμμα πειρημέ-
ως ἠκολούθει μακρόθεν μορφήν τινα φειόχρον
καὶ ἐσφραγ, τὴν ὁποῖαν εἶχε τέλος ἐπανοῦει καὶ
εἰς συνάντησιν τῆς ὁποίας ἔβαινε ἡ ἐπιδείξιον κη-
νήματος. Βαθμηδὸν ἐπλησίασε καὶ ἐγνωρίσε
τοῦς φίλους του, ὅτινας ζωηρῶς συνδιελέγοτο.

— Δὲν ἐστενοχωρήθησαν διόλου ἐπὶ τῇ ἰπου-
σίῳ μου, οὐδὲ στενοχωροῦνται ἀκόμη, ἐπέφτετο,
ἀκούων τὴν Ἄλικην εὐθῆμως φλυαρῶσαν μετὰ τοῦ
νεαροῦ Ἀθηναίου.

Κατόπιν τοσαύτης ἐπιθυμίας, ὅπως εὖρη τοὺς
φίλους του, ἤρθενατο ἑαυτὸν ὡσεὶ τεθλιμμένον καὶ
ἀπολεμοφωμένον πλησίον αὐτῶν. Ἐπὶ τῆς πλα-
τείας ἡ ζωηρότης ἤλαττο. Ἡ προσοχὴ τῶν θε-

ατῶν βαθμηδὸν διεσκαδίζετο. Ἡ Ἄλικη παρετή-
ρησε νήπιον ριπαρὸν καὶ τμήγιμνον, τὸ ὁποῖον ἐβύ-
θηζε μετὰ σιβαρότητος τοὺς δακτύλους ἐντὸς τοῦ
στόματος καὶ ἐφαίνετο γοητεῦθαι ἐκ τῆς προθή-
κης πλανοδίου τινος πωλητοῦ ζακχαρωτῶν.

— Ἄ, τὸ καὶ μένο ! ἀνερώνηεν. Ἐπεθύμου
πολὺ νὰ τῷ δῶσω ἄλλο τι νὰ βυζαξῇ παρὰ τὸν
δάκτυλον του . . Δὲν εἶχεν εἰσέτι ἀποτελειώσει
τὴν φράσιν τῆς καὶ ὁ Γεράρδος ἦτο πλοῖον τῆς,
κρατὸν ἐν κριθινὸν ζακχαρωτῶν.

Δι' ἐνὸς βλέματος τὸν πύχαριστῆτε καὶ ἐκυψε
πρὸς τὸ ἑλληνόπαιδον· στιγμικῶς ὅμοις ἕτερα
παιδία ἐπεφάνισαν τείνοντα τὴν χεῖρα ἱκετυτι-
κῶς καὶ παρακαλοῦσα.

— Καλὰ ! εἶναι παρὰ πολλοὶ, τώρα, εἶπεν ἡ
Ἄλικη γελῶσα. Περιμένετε, μικρὰ μου
Ἐδραμεν εἰς τὸν πωλητὴν καὶ ἐπιστρέψεν ἀμέ-
σως κρατούσας μέγα δεικὰ ζακχαρωτῶν.

— Ἀπεθῆνωσα ὄλον τὸ κατὰ τῆμα. Ἄντι
μῖας δραχμῆς μοὶ τα ἔδωκεν ὄλα . . πιστεύω νὰ
ἦναι πεντήκοντα ! . .

(Ἐπειτα συνέχεια)
Κ. Φωτιάδης

ΤΑ ΑΡΩΜΑΤΑ ΚΑΙ Η ΕΠΙΔΡΑΣΙΣ ΑΥΤΩΝ
ΕΠΙ ΤΗΣ ΥΓΙΕΙΑΣ
(κοινωνικὴ μελέτη)

Ἡ ἀποκαλύψις τῆς αἰσθήσεως
εἶναι ἡ βῆσις τῆς ἀποκαλύψεως
τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας.
(Moleschott)

Ἡ σημασία τῆς ἀσπρήσεως καὶ ἡ τελειοποίησις
αὐτῆς. Ἐἶδη ἀρωμάτων καὶ ἱστορικῆ αὐτῶν
ἀνασκόπη. Ἰγνευὴ ἀξία ἀρωματικῶν οὐ-
σιῶν καὶ ἀναθυμιάσεων. Τὰ ἀρώματα
ἐν τῷ καθημερινῷ βίω-
σιν ἀρωματίζονται

Ἔναι ἀλήθεια ἀνακντλεκτος, ὅτι ὁ ἀνθρωπος,
τὸ σπὸν τοῦτο τοῦ Πλάστου δημιουργημα, ἐφ'
ὅσον προχωρεῖ ἐν τῇ βεθμιδι τοῦ πολιτισμοῦ καὶ
τῆς δικνωπτικῆς ἀναπτύξεως, ἐπὶ τοσοῦτον πᾶ-
σαν δύναμιν πνευματικὴν τε καὶ σωματικὴν ἐν-
τείνει πρὸς ἱκανοποίησιν καὶ τέρψιν τῶν διαφόρων
αὐτοῦ αἰσθήσεων. Ἡ ἀνακνήτῆσις τῶν ποικίλων ἐ-

κείνων μέσων, δι' ὧν κατορθοῦν νὰ ἀφίηται εἰς τὸν πρὸς ὃν ἔρον, εἶνε, ἄλλως τε, καὶ ζήτημα, συνδεόμενον πρὸς τὴν αὐτοσυντηρησὶν καὶ εὐημερίαν αὐτοῦ ἐν τῷ ἀγῶνι τοῦ βίου. Εἰς ἐποχὴν καθ' ἣν ἡ μουσικὴ, καὶ τὸ θέατρον, ἔχουσι πεισθεῖσαι τὰς τελευταίους τῶν προόδων πρὸς καθήδυσιν δύο τῶν εὐγενεστέρων ἡμῶν αἰσθήσεων, θὰ ἦτο βεβαίως ἀδίκον νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι ἡ ὄσφρησις ἐλησμονήθη ἐν τῇ εὐγενεῖ καὶ τῇ ἀμίλλῃ. Ὁ καὶ ἡτο ἀληθῶς λίαν παρακεινδυνευόμενον νὰ παραβάλλωμεν ἐνταῦθα ἢ ἐν ἑστῇ νὰ θέσωμεν μοῦρα, τὴν ἐκ θεῆας ὠραίου ἔργου ἢ ἀκροατικῆς θελκτικῆς μελωδίας, προεργασμένην ἀπλάσων καὶ πνευματικῶν τέρψιν, πρὸς ἐκείνην, ἣν θὰ ἠθρονοῦμεθα ὄσφραϊνόμενον τὸ μεθυστικώτερον τῶν ἀρωμάτων. Οὐχ ἦτο δὲν δυνάμεθα καὶ νὰ ἀρνηθῶμεν ὅτι, ἡ ἀπλάσων εὐαρέστου ὁσμῆς ἀποτελεῖ ἡδονὴν, ἣτις δύναται νὰ θέλῃ καὶ τοὺς μάλλον ἀνεπτυγμένους ἀνδρας. Καὶ γνωρίζει πάσα φιλάρεσκος ὁποῖον μεθυστικῶν καὶ γοητευτικῶν συναισθητικῶν δύναται νὰ γείνη πρόξενος πολλάκις μίαν λεπτὴν καὶ γλυκεῖαν εὐωδίαν. Ἡ νεώτερα χημεία διὰ ποικίλων συνθέσεων καὶ ἀναλύσεων κατέρωθον ν' ἀναγάγῃ τὴν μωροποιίαν εἰς περιωπὴν γονιμωτάτης βιομηχανίας.

Ἐξ ἐπιτραπῆ ἡμῶν ἐκ προομιῶν νὰ ὁμολογήσωμεν, ὅτι εἰς μίαν κοινωνικὴν τάξιν, ἣν κατὰ συνθήκην ὑψηλὴν ἀριστοκρατίαν ἀποκλοῦμεν, ἡ χρῆσις καὶ δὴ ἡ κατάχρησις τῶν ἀρωμάτων ἀποτελεῖ κανόνα ἄνευ ἐξαιρέσεως.

Ἐχόμεν δι' ἐλπίδος ὅτι παρέχοντες εἰς τὰς ἀβρὰς ἀναγνωστρίδας μὲν μικρὰν τινα εὐχαρίστησιν, ἀναζητοῦντες τὴν ὑγιεινὴν μιᾶς ἕξεως, παγκοσμίως διαδεδομένης.

Β'. Ἐξῆν ἀρωμάτων. ἱστορικὴ αὐτῶν ἀποψις.

Ἡ πρώτη ἀρχὴ τῶν ἀρωμάτων ἐν τῷ κόσμῳ ἀνέρεται εἰς ἔρχαιοτάτην ἐποχὴν, καθ' ἣν διὰ καύσεως ῥητινῶν καὶ ἀρωματικῶν ξύλων ἐτελοῦντο θυεσφαίαι ἐπὶ τῶν βωμῶν τῶν θεῶν τῆς εἰδωλολατρίας. Ἐφεξῆς βιέμεν τὴν ἱστορίαν τῶν ἀρωμάτων παρακολουθεῖσθαι τὴν τοῦ πολιτισμοῦ, καθ' ὅσον μόνον ἑκαὶ φιλόκαλοι καὶ πεπολιτισμένοι εἶναι εἰς θέαν νὰ χρησιμοποιοῦσιν δέον-

τως τὰ ἀρτύματα ταῦτα τοῦ ἀβροδικαίου κα λεπτειπέτου αὐτῶν βίου. Οἱ ἀρχαῖοι λαοί, Αἰγύπτιοι, Ἑβραῖοι, Ἕλληνας καὶ Ῥωμαῖοι, ἔτρεπον μεγίστην τὴν ὑπόληψιν εἰς τὰς τερψιθίμους καὶ μεθυστικὰς ὁσμὰς. Παρὰ τοῖς Αἰγυπτίοις ἦν γνωστὴ, ὡς φαίνεται, ἡ ἀντιστηπτικὴ δύναμις τῶν ἀρωμάτων αἰ μουρμῆαι, ὧν ἡ τέχνη ὑπερβαίνει πᾶσαν ἀπομίμησιν, ἀποδεικνύουσι τραυῶς τὴν ἐντέλειαν τῆς ἔρωμακτοποιίας παρὰ τῷ λαῷ τούτῳ. Οἱ Ἑβραῖοι, παρὰ τῶν πρώτων παραλαβόντες τὴν πρὸς τὰ ἔρωματα κλίσην, πλὴν τοῦ ἱεροῦ θυμιάματος, μετεχειρίζοντο χάριν καλλωπισμοῦ καὶ πρὸς καθαρισμόν ἀρωματικῆς οὐσίας· ἐκ δὲ τῆς Γραφῆς μανθάνομεν, ὅτι ἡ Ἐστὴρ παρουσιάσθη πρὸ τοῦ Ἀρτζεξέρου ἀρωματισμένη, καὶ αὐτὴ δὲ ἡ ἄμαρτωλὸς τοῦ Εὐαγγελίου γυνὴ ἀρώμασιν ἠλείψαι τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ. Οἱ Ἕλληνας ἕως, οἱ λάτρεις αὐτοῦ τοῦ ὠραίου, καὶ οἱ Ῥωμαῖοι, ἠσθάνθησαν τὰ πρὸς τὸν ἀρώματα ἔρωτα, πλειότερον παντὸς ἄλλου λαοῦ. Ἡ ἀμβροσία καὶ τὸ νέκταρ τῶν Ὀλυμπίων θεῶν ἦσαν πιθανῶς ἀρωματικαὶ οὐσίαι. Ἀρωματικῶν φωτῶν μεθυστικοὶ ἄτμοι ἐπέπνεον τὴν περιώνυμον Φίβυλλαν, αἱ δὲ Κίρκη καὶ τοῦ ποιητοῦ δι' αὐτῶν βεβαίως ἐσαγήνεον τοὺς ἑραστάς των. Ἡ διάσχυσις τῆς Αἰγύπτου Κλεοπάτρας εἶνε γνωστὴ διὰ τὰ μυστηριώδη αὐτῆς ἀρώματα. Κατὰ τὸν μεσαιῶνα τὰ ἀρώματα, ὅτε μὲν εὐνοηθέντα, ὅτε δὲ λησμονηθέντα, διέτρεξαν διὰ μέσου τῶν αἰῶνων ὁδὸν θριαμβευτικὴν. Τὴν σήμερον ὁ πρὸς τὰ ἀρώματα ἔρωσις ἀποτελεῖ μίαν τῶν καταληλλοτέρων ἐνδείξεων τῆς ἐκλεπτύνσεως τοῦ ἠθροῦ ἀτόμου τινος.

Ἐξ ἡσώμεν ἡδὴ ἐπὶ τοῦ τάπητος τὴν ἐρώτησιν ἀδικτὶ ἀρωματικῶν μεθῶν; Ἡ ἀπάντησις δὲν εἶναι καὶ πολὺ εὐκλως. Ἡ χρῆσις τῶν ἀρωμάτων δὲν ἀνταποκρίνεται εἰς μίαν ἀνάγκην, ὡς ἡ μουσικὴ, ἡ ζωγραφικὴ καὶ ἡ γλυπτικὴ. Οὐχ ἦτο κατὰ τὸν Cloquet, ὁ ἄθρωπος αἰσθάνεται φυσικὴν κλίσην διὰ τὰ εὐάρεστα ἀρώματα, ὡς διὰ τὰς ὠραίας τέχνας καὶ τὴν μουσικὴν, καθὼς ἐν εὐρίσκει ἐν αὐτῇ τὴν πλῆρη τῶν αἰσθήσεων αὐτοῦ ἰκανοποιήσιν. Βραδύτερον, ἢ ἕξις, ἢ ἀνατροπὴ, ἢ κληρονομικῶς, προσθέτουσι διαθέσεις ἰδιαζούσας, ἐπὶ τῆς βίσεως ταύτης. Ἡ χρῆσις τῶν ἀρωμάτων εἶνε ἐξ ἴσου διαδεδομένη, ὡς ἡ τοῦ στο-

λισμοῦ, καὶ ὡς ἐκεῖνος, παραλλάσει ἀναλόγως τῆς φυλῆς, τοῦ φύλου, τῆς ἐποχῆς, τῆς ἀνατροφῆς ἢ τῶν ἀτομικῶν προδιαθέσεων.

Οἱ διαφορὰ λαοὶ ἐκτιμῶσι διαφόρως τὰ ἀρώματα. Το Μορδικὸν σίλφιον, ὑπεροῖ ἀρχαῖοι κατέλεγον ἐν τοῖς ἀρτύμασιν, οἱ Πέρσαι μετεχειρίζονται πρὸς ἀναζωγόνειν τῆς δια τοῦ ὀπίου ἐξασθενήσας αὐτῶν ὀφθαλμοῦ. Οἱ Κινεῖοι λατρεύουσι τὸ κίονον ελαῖον (κ. βετινιλαῖο), εἰ δὲ Γαλλοὶ τὸ σπέρμα τοῦ κήτους (spermaceli) καὶ φιλὰι τινὲς τῆς Ἀφρικῆς μετεχειρίζονται τὸ ταγγὸν βούτυρον πρὸς ἀρωματισμόν τῆς κόμης των. Τὸ φύλον ἔχει ἐπιδρασιν. Γενικῶς τὸ ὠραῖον φύλον τρέφει περισσοτέραν πρὸς τὰ ἀρώματα κλίσην, εἴτε διότι ἡ αἰσθησις τῆς ὄσφρησεως εἶνε παρ' αὐτῷ ἦτοτον ἀνεπτυγμένη, ὡς ἀπεδείχθη πρὸ οὐκ ὀλίγων ἐπὶ τῶν ὑπὸ δύο ἀμερικανῶν φυσιολόγων, εἴτε τέλος καὶ δι' ἄλλου λόγου. Ἡ πακτοδύναμις μὲν παίζει σπουδαῖον ρόλον ἐν τῇ γνήσει τῶν ἀρωμάτων. Ἄ καὶ ἡ ἐκλογὴ τῶν ἀρωμάτων ἐξαρτᾶται ἀπὸ ἀτομικῆς προτιμήσεως, οὐχ ἦτοτον ἡ καθημερινὴ παρατήρησις δεικνύει ὅτι ἡ ἀνεπτυγμένη τάξις μετεχειρίζεται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀρωματικὰ σύνθετα καὶ ἡλικερμμένα, ὡς ὄσφρ Lubin, Jockey Club, Imperial Russe, ἢ ὡς τούτων τῶν ἔργατικῆς τάξις πριτμῆς τὰ ἄλλα καὶ λίαν ἰσχυρὰ ἀρώματα ὡς Ylang Ylang patchouli, héliotrope. Διὰ τὴν κόμωσιν ἔχομεν τοὺς ἀπαινοῦς, τὰ ὕδατα τῆς βενζίνης ἢ ἱρσοῦ, τὰς ἀλασίας καὶ τὰ παχίματα. Τὰ ἀθροῦ ἀποτελοῦσι τὰ χαριέστερα καὶ ὠραιότερα τῆς φύσεως μερφέια διὰ τὰς οὐκίας μας. Πρὸς διατήρησιν ἀσπυροσούχων εὐρίσκονται εἰς μῆσιν οἱ κοπύμοι καὶ αἱ κόνειαι, patchouli. Διὰ τὰ μακροδύναμα τέλος ἔχομεν τὰ δια ὄρα πτητικὰ ἔλαια (essences). Τὰ ἀρώματα, ἅτινα διαίρουνται εἰς πολλὰ καίποικα εἶδη, ἔχουσι τριπλὴν τὴν ἐπιδρασιν.

- α) ζωτικὴ (ὁ μύσχος, τὸ ἀμβραρον κτλ. κτλ.
- β) φυτικὴ (ῥητῖναι, βλασάμα, ἔλαια, κομπορητῖναι)
- γ) χημικὴ (.)

Ἐπιδρασις τῶν ἀρωμάτων

Αἱ ὀσμῆραι οὐσίαι μετὰ τοῦ ἀέρος εἰσπνεόμεναι, ἐπιδρῶσιν ἐπὶ τοῦ βιολογικοῦ τῆς ρινὸς καὶ ἐν-

τεῦθεν ἐπὶ τῶν πνευμόνων. Ὑπὸ τὴν ἐπιδρασιν τῶν ἀρωμάτων, συχνότατα παρατηρήθησαν εἰς ἄτομα νεωρικὰ καὶ ἀβροτικά κεφαλαγγαῖα, ἱλιγγοῖ, ναυτίας, ἔστιν ὅτε καὶ συγκαπῆ. Ὑστερικαὶ τινες γυναῖκες αἰσθάνονται τὴν κρῖσιν αὐτῶν ἐν στήπτοσαν ἐπὶ τῇ αἰσθήσει ὁσμῆς τινος. Νεαρὰ κυρία νευρική δὲν ἠδύκτο νὰ ὑποφέρῃ ἄνευ ναυτίας τὴν ὁσμὴν τῆς crème Simon Ἐτέρα ἠσθάνετο ἐμέτους, εἰσπνεύσας φιαλίδιον πτητικῶ ἔλαιου πατσουλί (essence). Νεαρὰ κόρη εἰκοσαετίας, ἠσθάνετο περὶ τὴν πέμπτην ὥραν καθ' ἐκάστην ἐσπέραν ἔντονον κεφαλαγγαῖαν. Ἡ δεσποινὴς αὕτη εἶχε τὴν συνήθειαν νὰ ἀρωματίζηται ὑπερβολικῶς μὲ ἀρώματα λίαν ἰσχυρὰν τὸ treffe-incarnat. Ἡ ἀπαγόρευσις τοῦ ἀρώματος ἐθεράπευσε ριζικῶς τὴν κεφαλαγγαῖαν. Ὁ διαπρεπὴς καθηγητῆς τῆς φυσιολογίας ἐν Παρισίῳ A. Galopin τῷ 1886 ἐσπούδασε τὴν σημασίαν τῶν ἀρωμάτων ἐν τῷ ἔρωτι πρὸ ὀλίγων δὲ ἐπὶ εἰς Γάλλος ἱατρός, ὁ Tardif, ἐξέλεγε ὡς θέμα τῆς ἐνακισμοῦ αὐτοῦ διδασκαρικῆς διαπρέψης τὸ ζήτημα τοῦτο. Ὁ μέγας Cloquet, λέγων ὅτι ὄσφρησις εἶναι ὁ πρόδρομος τοῦ ἔρωτος, ὁ δὲ ἄλλος, ὁ ἀγγελοφόρος, βεβαίως ἐνόησε τὴν ἐρμημένην τῶν ἀρωμάτων ἐπιδρασιν. Τὴν ἀλήθειαν ταύτην ἐπικυροῦν οἱ ποιηταὶ καὶ ὁ διάσχυτος Fontanes (de) γράφων Ὡ ἀθροῦ, ὁ ἔρωσις, τὴν παραπορῶν τοῦ ὀποῖου αὐξάνουσι αἱ εὐωδία σας. Ὁ J J Rousseau θεωρεῖ τὴν ὄσφρησιν, ὡς αἰσθησιν τῆς φαντασίας. Οὕτω ἄρωμα τι ὑπεγείρον ἐν ἡμῖν ἀναμνήσεις τινὰς καὶ σκέψεις εὐαρέστους ἢ δυσαρέστους, δύναται νὰ ἐπιδράσῃ ἐπὶ τῆς ψυχῆς μας κατ' εὐάρεστον ἢ δυσάρεστον τρόπον. Ἡ φαντασία διεγείρεται μέχρις ἐλαφρᾶς μέθης, καὶ το τοιοῦτον ἐπάγεται ἐν ἡμῖν συναίσθησιν εὐωδίας καὶ φαιδρότητος.

(Ἐπεται συνέχεια)

NOTE

Ποτὲ δύο ἴδια λούλουδα δὲν θαύρησι ὅς ὄσφρησις γῆστῃ βλάστησιν ν' ἀνθίζουσι, θὰ ἔχουν ἴδια φύλλα, ἴδιο χρῶμα, μὰ ἔξωρον εὐωδία θὲ νὰ σκορπίζουσι.

Οικτρά άπάτη:
— Άχ! Έρωσα! δέν θά προλάβω επί τέλους νά ίδω
τό πρόσωπό της; Ποιος ξέρει τί θεά θά 'ναι!

— Φρίκα! ! !

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

ΒΙΡΓΙΝΙΑΣ Π. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΟΥ

ΣΤΟΙΧΕΙΩΜΕΝΟ ΚΑΣΤΡΟ

Διήγημα πρωτότυπον

(Συνέχεια, έδε προηγ. άρθ.)

Νίος, εμφορρο και πλούσιος, ήλικας και εγγενής τήν καρδίαν κατά βήθος, συνήθως υπό τόν δαιμονισμένον και σκωπτικόν χαρακτήρα του όλα τά προσόντα, άτινα εξασφαλίζουν τήν ζωήν των δύο. Και αυτά! οι έκκεντρι- κότητές του, χάδια μαμουθρέπτιου παιδιού, ήσαν άμοιρι- μακίας. Έβριπτον έδω κ' εκεί έν βέλος, έν επίγραμμα, έν σάωμμα, και άντί δακρύων και άργύρης πρόξενον εδμήνιν γέλωτα. Άδύνατον τις και έν κινδύνω έτι νά μείνη σιβα- ρός έν τή συντροφία του Γκουβύ. Βούθς γνώστης τής γυναικείας καρδίας, έθετε πολλάκις τό πύρ εις τās κυριτε- διαποθήκας τής γυναικείας ματαιότητος, μέ έν άπό σκοπού άκριτολόγημα, όπως γνωρίση, έλεγε, τά βάθη τού χαρα- κτήρος μιας εκάστης. Η. χ. χαριτολογών μετά τής δεξι- τος κυρίας, επέποι έπαφελόμενος τού προκαλυμένου γέ- λωτός της.—"Α, τί ώραιούς δόντας έχετε: φαντασθήτε ή κ. Γ. . . ειπε μοι χθές ότι έχετε ψευδείς δόντας: τί ψεύδος οικτρόν . . ."

Τότε δή τότε ποιος ειπε τόν Θεον και δέν εφωδθήθη, κατά τήν παροιμίαν. "Η κυρία δεινά ήρχιζεν άναν- τιον τής φίλης της Γ. . . έν δεινόν συναζάριον κα- κολογιών χολωθεσσα'εψευδείς δόντας! . . ." Και όταν θ άστειός Γκουβύ χώνων έλασον εις τό πύρ έρόμαι ότι ή- κουσεν άρεκτά, έν τέλει ειπεν έν ειδει κομπλιμέντου.

—Τώρα πιστεύω ότι έψεύστη ήκ. Γ. . . Ψευδείς δόντας δέν δόκουνου τσιουτοτρόπως . . . και άπεχώρει γελών, ένθ ή κυρία έθακε τά ρόδινα χείλη. "Ηδη δέ ρίπτων τόν κώνον, ως έλεγεν, έβριπτεν άπλούστατα τό μέλλον τής έραδος με- ταξύ τών νεανιδων ή τόν αϊτιων τού συναγωνισμού, ές τό θ' εγωίστης ήθελεν έπαφελθή άστειότατα, ύπερακονίζων τούς άλλους κυρίους, πούζάρων ως γαμβρό: και δεχόμενος ως σατράπης, έλας τās περιποιήσεις, όλα τά θυμιάματα ύπερ έαυτού. Πλήν τό σκοτεινόν ποία θά έδεικνυε τόν καλ- λίτερον χαρακτήρα έν εκότιζεν έλας τās κεφαλάς, έτάρασε τούς κύκλους. Άπερσα σαμεν δέν νά λάβωμεν τό ζήτημα υπό τήν άστευτέραν του φάνη. ήξιστατό τότε τούς συζη- τούσας θυρυβάδι: και εύτραπέλιως τό πούγμα, πολυφορούσα τούς παρίντας άνδρας και έρωτούσας ποία πράξης και ποία συμπεριφορά δόναται νά φανερώση εις τούς άνδρικούς ο- φθαλμούς: τόν καλλίτερον χαρακτήρα, όπως τεθή εις ένέρ- γειαν αυθιρεί.

Ω: βλέπετε, κατ' έπίφρασην τό πούγμα δέν έληφθη υπό οσθαράν έπιψη, δέν γνωρίζω δέ κατά βάθος: τί συνέβαινον εις τήν καρδίαν μιας εκάστης; ήκουον έν τούτοις τούς νέ- ους λέγοντας άστειώς

— Καλλίτερον χαρακτήρα παρά τή γυναικί δέν γνω- ρίζω άλλ.ν ή νά ήται εδμήνος . . . Άποστρέφονται οι άν- δρες τά μελαγχολικά: γυναίκα, αϊτινες μās ύπενομηύουσι τās κλαυθυρού: ιτέα:

Πλήν κόρη τις φιλόγελας εφώνησεν.

— Και όταν άκόμη χηρευόσασιν; . . .

Και νέοι γέλωτες έπηκολούθησαν.

Κυρία τις ειπεν άστεινόμενος ήμιν.

— Μά τήν πίστιν μου! καλλίτερον χαρακτήρα έχει ή γυνή, ήτοι: γνωρίζει νά φήγη καλό φαγι. Νά φήγη καλό φαγι και ούφ, αυτοί οι φαγάδες οι άνδρες δέν σε ζητούν ή δ,τι τούς θέτει μέσα εις τās άνοημιάς των απολαούσής,

— Εδπαίτευος και πεπειραμένη κυρία, έλληνής, κάτοχος και ξένων γλωσσών αναλαμβάνει διευθυνσι αιτίας ως και ανατροφή και διδάσκαλλον παιδιών έν τού εξωτερική, είτε έν Ρωσία είτε άλλαχού τής Εθρώπης. Δέχεται επίσης νά εκτελέση καθήκοντα dame de compagnie παρά δεσποινίσι και γηραιάς κυρίαίς πληροφορίας εις τά γραφεία τής Κωνσταντινουπόλεως.

ΕΓΡΟΣΤΑΣΙΟΝ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ

Ι. και Α. ΑΔΕΛΦΩΝ ΑΡΒΑΝΙΤΑΚΗ

Τό έργαστήριον Ζωγραφικής Ι. και Α. Αδελφών Άρ- θανιτακή αναλαμβάνει τήν εκτέλεση παντός είδους έπι- γραφών έλαυογραφημένων και έπιχρυσωμένων τήν μεγέθου- σιν φωτογραφιών (Agrandissement) εικόνας Άγιών

ως δάν ή γυνή δέν θά έκακόρω: έν επίσης δέν δέν εγνώριζε νά φήγη καλό φαγι, ή ως εάν εγεννήθησαν και ζούν μό- νων διά νά τρώγουν. Και διατί οχι; Όλοι γνωρίζουν αδι- τήν τήν τυπικήν κατήχησιν.—Νά πάρω μια γυναίκα νά έχη μια καλή καλή προίκα, νά ήξεύρη καλό φαγι, νά ήται πρώτη νοικοκυρά . . . Θέλωμεν πάντοτε τήν καλλι- τέρη προίκα οι εγνώστα! άλλα και αυτοί δέν γνωρίζουν τί. θέλω και πός θέλω τήν γυναίκα των. Διά τούτο άπερά- σσαν αι μητέρες, ίκανηπαύσαι έλας τās όρέξεις, νά διδά- σκουν τās θυγατέρας των πολλάς και παντοίας γνώσεις, πολλάς και ποικίλας γλώσσας, ως νά μη έφθανεν ή μία, (θά έλεγε κακόμοιρός τις πούζυγες τραδών τόν γαμάκ του,) ίσως μεταξύ των γνώσεων τούτων και των γλωσσών νά εδρίσκωτο μία γνώσις ή μία γλώσσα δοναμένη νά σχη- νεύση τόν δυσκολόβηρετον γαμβρόν: τās διδάσκουν νά κρούουν πολλά μουσικά όργανα, ίσως κατορθώσασιν μουσι- κώς νά κρούσασιν και συγχίσησασιν έν ίδίως σπουδαίον όρ- γανον: τήν καρδίαν τού δυσηγίου τούτου όντος, όπερ δέν συγχιναίται πολλάκις ή εις τήν μεταλλικήν μουσικήν και οχι εις τήν ήχηρόν.

Με κομής μορφασμός εχαιρέτισε τήν ρήτραν τού τε- λευταίου κυρίου, αι δέ νεανίδες μας άστράφησαν προς τρί- τον πρόσωπον έπ' έλαπί μιας τινός φατίως πιστούσης εξ άνδρικού στόματος, ως από τρίποδος χρηματός, μέλλον ν' ά- πιφασίση περί τής τύχης αυτών.

Καλλίτερος γυναικείος χαρακτήρ ή τούς άνδρας, ύ- πελαβε τρίτες τις, είναι ή γλυκύτης και ή μελιχρία αυ- τού εις όλου: τούς πόνου.

— Διά νά έρυσταται τήν συντριβήν τής καρδίας άμοχη- τε! και μέ τό μέλιμα εις τό χείλη, αι: Νά έρυσταται: έρχεσιν έν. χ. τήν λαπαροτόμιαν ή και τήν Καισαρι- κήν τομήν μειώσασ, ίνα μή θ' άνήρ άλγίσχη, ίνα μή παρα- χθή ή μακαρία ήρωία του άνδρός της. Πάνε νά'χαθής! άλλο έίλο . . . Δείτε μοι ένα ύπεροχον χαρακτήρα γυναι- κείον εκδηλούμενον εις έν ναί, ή εις έν οχι, και οχι εις παράγμα κατόπι τ' υ γάμου φανερούμενα μόνων.

Τσιουτοτρόπως έλάλει ή νεορά!δη πρός τόν αδελφότης, ότι ύπολαβόσσα ή ύπαπόρος κυρία Μ . . . ειπε γέλωσα.

τήν επιδιόρθωσι παντός είδους εικόνας πεπαλαιωμένης και ίχνογράφων διαφόρων σχεδίων ποικιλικής επί διαφόρων ύφραμάτων, τήν επιδιόρθωσι και έπιχρυσώσιων πλασιών καρπιτών και εικόνων, ως και πάσει: άλλης ίχνογραφικής και ζωγραφικής έργασίας. Ύδιαιτέρας αναλαμβάνουσι μα- θήματα ίχνογραφίας εις τιμάς λίαν σιγαταβατικάς.

ΕΝΟΙΚΙΑΖΟΝΤΑΙ

Άπαρτεμών μεγάλα και μικρά

δι' οικογενείας

ΕΝ ΜΠΟΥΓΓΙΟΥΚ ΧΕΝΑΪΚ

Όδός Μορτοκάλ Σεφκέτ-Βέν Χάν Ν 33.

Τόπος Γ: ΓΕΩΡΓΙΟΥΔΟΥ και ΕΥΑΓΓ. ΒΑΣΙΛΕΪΔΟΥ.

Κωνσταντινούπολις.

— Ηξείυετε τό παραμύθε τής: Ταύθης: Κιά λίλη γού πού δέν ραρώ γού νά πάρω τόν γαμβρό; . . . Λιπόν έ- κινήν πού δέν θά ραρήση, τόν Γκουβύ θά κερδήση.

Και άπαντες εξεκαθρίστησαν έκ τού γέλωτος, Τό ζήτημα τσιουτοτρόπως ελύθη.

Ίδού ο Γκουβύς ύποψήφιος γαμβρός. Τό έπεισάδεν τούτο αυθόως έπηρέασε τήν εδμήνιαν μας, τήν εζέκαυσεν ίσως μάλλον. Φαιδρό!, λίαν πρωτό εκεκινήταμεν θέτοντες εις άνα- στάτωσιν τήν συνουσία: οι κύριοι έραμποι, ήμας δέ έρ' ά- μαχή: μέ τās προκηθείας, όπως εζηλήμεν τής πώλεως αυρόντες όπισθιν ήμίν άρετούς περιέργους και δυάδα ά- γιοπαίδων. Άδύνατον νά περιγράψω τήν εδμήνιαν μας ό- κείνην. Αιμπεδός ήλιος όψιτη, επί τού όρίζοντος, ή γή ά- νεδίδα τά: ματιόδα: άποποιίας της, τά νωπό άνθη, όρσο- λουστα άκόρη, εβαλασάμενον τήν άτμόσφαιραν, αι αυρά έ- παίζον με τούς ήδεις ζεφύρους και όλη ή φύσις ήτο ζώμα και άίμα.

Ο Γκουβύς εκάλπαζεν, άπειμακρόντο, έχάνετ: προς στίγ- μήν διά νά επανέλθω μετ' άλλων έν τριποδισμώ τού πολυ- ή από ρυτίρας ελαίων και πούων τās κυρίας μέ τό τελο- μηρά και γαρίενα κινήματα, εις ά ύπερχέου τό εύγενές ζών, όπερ πεύθηνον εκράτει υπό τήν χείρά του, χείρα δεξιάν ύποδμαστού ή τρέως, όπερ προσέθετε μίαν έτι χεί- ριν αυτή.

Ότε συνητώμεν θελκτικόν τι τοπίον, έπεξεύμεν πα- ρευθός, όπως αναπαυθώμεν επί τής χλόης ή περιπατήσασιν άλλων ο Γκουβύ: μάς προέφερε τότε άνθη, άπερ έδρεπεν ιδιοχείρας ή χαμαικέρασα, εζίστου φερόμενος προς έλας και οδμήνιν δεικνύων προτίμησιν, πάντοτε άστεινόμενος, πάν- τοτε σκόπτων αβλαβώς έλας και όλα, εκτοξέων τās πνευ- ματώδη και εδμήνα έπιγράμματά του επί των συνοδών μας κυρίων και διαθέτων εις τρελλήν εδμήνιαν έλας. Αύτός μάς οδήγη. Κινητήσας εις τά μέρη ταύτα πολλάκις, έ- γνωρίζε τά ώραιότερα τόπος. Άνά και από κολλού θ' καθάρ- ρος ήτη μάς ειλεν άκούσιως τήν όρεξιν, ούτως μάς εκάλωυ νά σταματήσωμεν που.

(Έπειτα συνέχεια)